

CANVI CLIMÀTIC pàg 3
Barcelona tindrà aliments
i aigua de menys qualitat
i més mosquits i calor

BÀSQUET pàg 20
Di Bernardini (CB Roser):
"Més que companys,
som una gran família"

líniaeixample

Setmanari • 1/2/2023 • Núm. 232 • liniaeixample.cat

Sant Antoni protagonitza la batalla pel Pla d'usos

El barri és l'últim escull per a l'acord entre comuns i PSC sobre com regular la restauració i altres negocis pàg 11

Foto: Línia Eixample

Se l'han fet seva

La plaça Catalunya pateix la gran quantitat de coloms pàg 14

SAGRADA FAMÍLIA pàg 16
El comerç de l'avinguda Gaudí espera una reforma ambiciosa

L'ESQUERRA pàg 10
La pacificació d'Entença començarà el 20 de febrer

ESPAI LÍNIA pàg 9
S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana

Garcia Zarco dental

implants | odontologia | estètica

IMPLANTS MÍNIMAMENT INVASIUS

- Menor inflamació i dolor
- Menys temps de cirurgia

Perquè ens importes...

- 1 Confiança: No som una franquícia
- 2 Compromís: La teva salut és el que ens preocupa
- 3 Proximitat: Estem al teu costat, al barri

Demana la teva 1a visita GRATIS sense compromís
Et farem una història clínica + exploració amb estudi radiogràfic i càmera intraoral

Dra. Josefina Zarco Cabrerizo

Directora mèdica

- Llicenciada en Medicina i Cirurgia (UB)
- Metge especialista en Estomatologia
- Postgrau en Endodòncia, Implantologia i Cirurgia Oral
- Pèrit Dental
- Certificada en Carilles Lumineers
- Medicina estètica

C/ Casanova, 105 - Barcelona (entre Mallorca i València) - Telf. 93 451 10 26 - 669 125 397
De dilluns a divendres de 10h a 14h i de 15h a 21h - Metro: Hospital Clínic

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

Una crisi feta a mida

» La vida a Barcelona en els pròxims temps patirà canvis importants a conseqüència de la crisi climàtica
 » Farà més calor, hi haurà noves malalties i el menjar i l'aigua, entre d'altres, també se'n ressentiran

Albert Alexandre
BARCELONA

Mentre hi ha qui encara s'entesta a afirmar que la crisi climàtica és una invenció, les institucions ja fa temps que es preparen per als canvis socials que el nou escenari generarà.

Tractant-se d'un fenomen global, cada regió del planeta viurà la crisi d'una manera o d'una altra. Així, si en indrets del Pacífic el problema serà la pujada del nivell del mar, en altres com Austràlia o Califòrnia el més preocupant seran els megaincendis.

Barcelona també tindrà una crisi climàtica feta a mida. Això és el que ha analitzat l'informe Canvi climàtic i salut a la ciutat de Barcelona, de l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB), en el qual l'organisme mira d'identificar els principals reptes de salut que haurà d'afrontar la ciutat.

COM SERÀ A BARCELONA?

Segons expliquen des de l'ASPB, en termes generals els climes mediterranis viuran un "augment de la temperatura i l'increment del nombre i la intensitat de les onades de calor". A més, ciutats com Barcelona hauran de fer front a "l'establiment d'agents infecciosos". D'altra banda, la capital catalana tindrà una manca d'aigua que farà que la seva qualitat, de la mateixa manera que passarà amb els aliments, baixi. A tot això caldrà sumar-hi un aire que, com ja es veu avui dia, estarà força contaminat.

Per contra, altres problemàtiques típiques de la crisi climàtica no afectaran la capital catalana. "En el cas metropolità, i a diferència del Delta de l'Ebre, la pujada del nivell del mar, en realitat, només farà retrocedir les platges",

Barcelona patirà més onades de calor i sequera i també hi haurà mosquits més mesos a causa del canvi climàtic. Fotos: Ajuntament de Barcelona i ACN

explicava el catedràtic de la Universitat Politècnica de Barcelona (UPC) José Antonio Jiménez Quintana en un reportatge al diari Línia. Encara que la pujada del nivell del mar no farà que barris sencers de la ciutat desapareguin, la vida a primera línia de mar sí que es podria fer molt difícil per culpa dels temporals.

LA CALOR, PRIMER PROBLEMA

Les temperatures extremes ja són una realitat a Barcelona. Amb tot, el fenomen que més preocupa és el que succeeix quan les dades del termòmetre s'enfilen. "A Barcelona, per al període 1992-2015, s'estima que es poden atribuir a la calor extrema 980 morts naturals en homes i 2.729 en dones", expliquen des de l'ASPB.

Tot això es tradueix de maneres diferents en funció de la classe social. "Els estudis han

identificat l'existència de desigualtats socials en l'associació entre la calor i la mortalitat", afirmen des de l'ASPB. Així, els barris més envellits i on hi ha edificis en pitjor estat són els que ho passaran pitjor.

MOSQUITOS A L'HIVERN?

Encara que aquests dies el fred s'ha instal·lat a la ciutat, el cert és que les temperatures d'aquest any estan per sobre de la mitjana. Això, a ulls de l'agència de salut, "afecta l'abundància i la distribució geogràfica i temporal dels vectors i dels reservoris dels agents infecciosos". Dit d'una altra manera, els mosquits, per exemple, tindran més possibilitat de sobreviure i aquest fet produirà "l'aparició de noves malalties a la ciutat".

Aquesta derivada del canvi climàtic també té una afectació

desigual en funció de la riquesa. "A Barcelona, el 59% de l'activitat dels mosquits es concentra als barris amb una renda baixa, i també és en aquests barris on més gent comunica incidències per rosegadors", afirma l'estudi de l'ASPB.

AIRE, AIGUA I MENJAR

Respirar, beure aigua i menjar són elements imprescindibles per a la vida humana. En els tres casos, els barcelonins viuran una situació d'empitjorament en els pròxims anys.

De l'aire ja se n'ha parlat i es coneix que la contaminació a la ciutat és responsable cada any del 13% de les morts naturals. Tanmateix, en els casos de l'aigua i de l'alimentació no hi ha tants estudis.

Pel que fa al menjar, i segons l'ASPB, els esdeveniments me-

teorològics extrems comprometen "la disponibilitat i la qualitat dels aliments" i ocasionaran "malnutrició". "El canvi climàtic també fa incrementar les malalties infeccioses transmèses pels aliments. A més, l'actual model alimentari fomenta malalties no transmissibles, com l'obesitat, les malalties cardiovasculars, el càncer i la diabetis", afegeixen des de l'ens públic.

Finalment, en el cas de l'aigua, tant de consum com de bany, l'organisme públic considera que la seva qualitat "pot empitjorar a causa de la disminució de les precipitacions i de l'augment de les pluges torrencials, les sequeres i la temperatura". Això provocarà l'aparició i la concentració de contaminants químics i microbiològics a l'aigua i augmentarà la incidència de malalties infeccioses.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniatarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)

Foto: Aleix Freixas/ACN

Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzillera raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredeixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula

El Twitter en paper

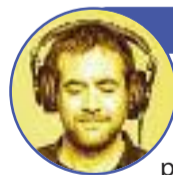
@laiaauribaraza

Després d'un reportatge en què noies expliquen com senyors molt grans els donen begudes amb coses, Montserrat Nebrera diu: "Si no hi ha noia, no hi ha acció delictiva". Ens quedem totes a casa i així no hi ha agressions sexuals? Ens matem i així no hi ha accions delictives?

@alba_alfageme

És meravellós que la jutgessa que porta el cas de Dani Alves "bunqueritz" la causa, que no permeti filtracions a la premsa i imposi sancions si es produeixen. Aquest tipus d'accions són essencials per protegir les víctimes, i difondre aquest tipus d'informació no més revictimitza.

@joeldiazbrah

A partir d'avui mateix [30-1-2023], deixaré de presentar el @ZonaFrancaTV3. Plego arran de la decisió presa per la direcció de TV3 d'apartar del programa el Manel Vidal, una decisió que considero injusta i inacceptable tant en el fons com en la forma en què s'ha pres i comunicat.

@EnricB_

Si d'aquí a uns mesos tanca la llibreria del barri per posar-hi un supermercat 24 h. Si la merceria històrica plega perquè un bar de copes pot pagar més lloguer. Si baixes a la ferreteria i hi trobes una cadena de menjar ràpid. Recorda que un Pla d'usos ho podria haver evitat.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 43221-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

La clau

Districte

Encara no han començat les obres de pacificació del carrer Entença, el projecte que va guanyar els pressupostos participatius a l'Eixample. El Districte admet i lamenta el retard, però assegura que començaran el dia 20.

pàgina 10

Vicky Luengo

L'actriu Vicky Luengo, que va néixer a Mallorca però va créixer al barri de la Sagrada Família, està vivint segurament el moment més dolç de la seva carrera. El seu paper protagonista a Suro ja li ha valgut el Gaudí i està nominada al Goya.

pàgina 16

Casal Transformadors

El Casal Transformadors acull projectes de barri tan interessants com el cor Ensablats, una formació musical de veus masculines formada per set amics de procedències i inquietuds diferents.

pàgina 17

'Rebus sic stantibus'

per David Bondia, síndic de greuges de Barcelona

Foto: Pexels

Titular un article amb una llatinada jurídica no és cap garantia d'èxit ni tampoc que el seu contingut sigui interessant. Passa el mateix amb els agermanaments entre ciutats. Sí, les ciutats, per diversos motius (reconciliació, comprensió, integració o cooperació), es poden agermanar, però no a qualsevol preu. De la mateixa manera, també es poden desagermanar si les circumstàncies que varen originar l'acord canvien (*rebus sic stantibus*). Possiblement, ara s'entengui millor el títol de l'article.

Aquest principi jurídic del *rebus sic stantibus* es correspon amb una visió dinàmica del Dret com alguna cosa que requereix ser permanentment revisada, recreada, reelaborada o reformulada per adaptar-la als nous contextos en què ha de ser aplicada. D'acord amb aquesta concepció, el Dret apareix com un fenomen històric, el dinamisme del qual radica a ser permanentment actualitzat i contextualitzat. Per tant, la flexibilitat seria una característica essencial de l'experiència jurídica.

S'ha de buscar un equilibri harmònic entre el principi general de vinculació, formulat com a

pacta sunt servanda (s'ha de complir el que s'ha pactat), i la possibilitat d'admetre la reversibilitat d'un acord. Això és el reconeixement de determinats efectes jurídics a l'alteració de les circumstàncies concurrents en el moment de la celebració.

Doncs bé, fem aterrar una mica l'anterior reflexió. L'any 1998 es va signar l'Acord d'Amistat i Cooperació (agermanament) entre Barcelona, Gaza i Tel-Aviv. En el protocol signat per les tres ciutats s'expressà el suport als Acords de Pau d'Oslo. Aquests acords preveien cinc anys per a un acord de pau permanent, però és evident que no es va aconseguir. El Procés d'Oslo no va assolir la pau "justa, duradora i integral" que va prometre. Per tant, fracassats aquests Acords de Pau, és manifest que el context en el qual va produir-se l'agermanament ha canviat de forma radical (*rebus sic stantibus*).

I si això no fora prou, el ma-

teix Ajuntament de Barcelona reconeix expressament que molts agermanaments han quedat sense contingut i romanen com un acord del passat. I aquest, en concret, està inactiu i, a més a més, el context en què es va fonamentar ja no existeix. Aquest és un dels motius pels quals la Sindicatura de Greuges de Barcelona ha emès una resolució on recomana que es revocui l'Acord d'Amistat i Cooperació entre Barcelona, Gaza i Tel-Aviv.

Si voleu, un altre dia faré un article posant per títol "Cap complicitat amb l'apartheid contra el poble palestí" i explicaré el perquè de la necessitat de revocar aquest agermanament i revisar la resta per tal que es garanteixin els compromisos en matèria de drets humans i de respecte de la dignitat humana com a principis inexcusables en l'impuls d'unes relacions internacionals de caràcter municipal que promoguin la justícia global.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 La veu d'Inés Perezpayá
- 2 Mirada històrica: tres veïns de sempre relaten com han viscut l'evolució de l'Eixample
- 3 Colau convocarà en els pròxims dies un ple extraordinari sobre el Pla d'usos de l'Eixample
- 4 La trentena, la flor de la vida del Xiroc del Fort Pienc
- 5 El Parkinson com a parella de ball a l'Ateneu El Poblet

A les xarxes

#EITJUEHaParlat

#UnAltrePoliciaInfiltrat

#AssetjamentAlsFeroz

@aleixclario: President @KRLS: "La sentència del TJUE deixa les extradicions en via morta, i les condicions que imposa per emetre'n de noves les fa inviabilitats".

@centre_IRIDIA: Cinc activistes es queixen contra el policia que va fer servir les relacions *sexefectives* per infiltrar-se als moviments socials de Barcelona.

@324cat: Bob Pop i Marc Ferrer [després de Jedet] també denunciaren assetjament per part del productor Javier Pérez durant la festa posterior als premis Feroz.

El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuïem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, a pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

En una ciutat més precària, afluïa amb facilitat el caràcter nòmada de les persones

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, afluïa amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles

Jaume Collboni s'ha fet tiktok. El candidat socialista Ja l'alcaldia de Barcelona ha fet un vídeo que ja ha fet el salt a altres xarxes socials, com Twitter, i que ha generat tota mena de comentaris. Aquesta campanya electoral serà llarga.

Que diu Marie Kondo, gurú de l'ordre, que s'ha adonat que amb tres fills és impossible tenir la casa endreçada. Vaja, Marie, ja ho podries haver descobert abans de frustrar mitja humanitat amb els teus llibres.

Aconseguir que els més petits es prenguin el medicament que necessiten sovint és complicat. Per això és tan important l'enginyós assaig de l'Hospital Vall d'Hebron: medicaments amb textura i aspecte de llaminadura.

Embús a l'A-7 a Marbella. És cert que no és la notícia de l'any, però atents al motiu: un conductor va paraitzar l'autovia llençant bitllets de 50 euros per la finestra. Un altre conductor se'n va emportar fins a 500.

Lluís Sibils/ACN

LA FOTO

Millor amb transport públic.

Desplaça't per la ciutat en bus i metro,
el transport més integrat, més sostenible
i més pràctic.

[tmb.cat](https://www.tmb.cat)

Transports
Metropolitans
de Barcelona

BARCELONA't
amb TMB

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

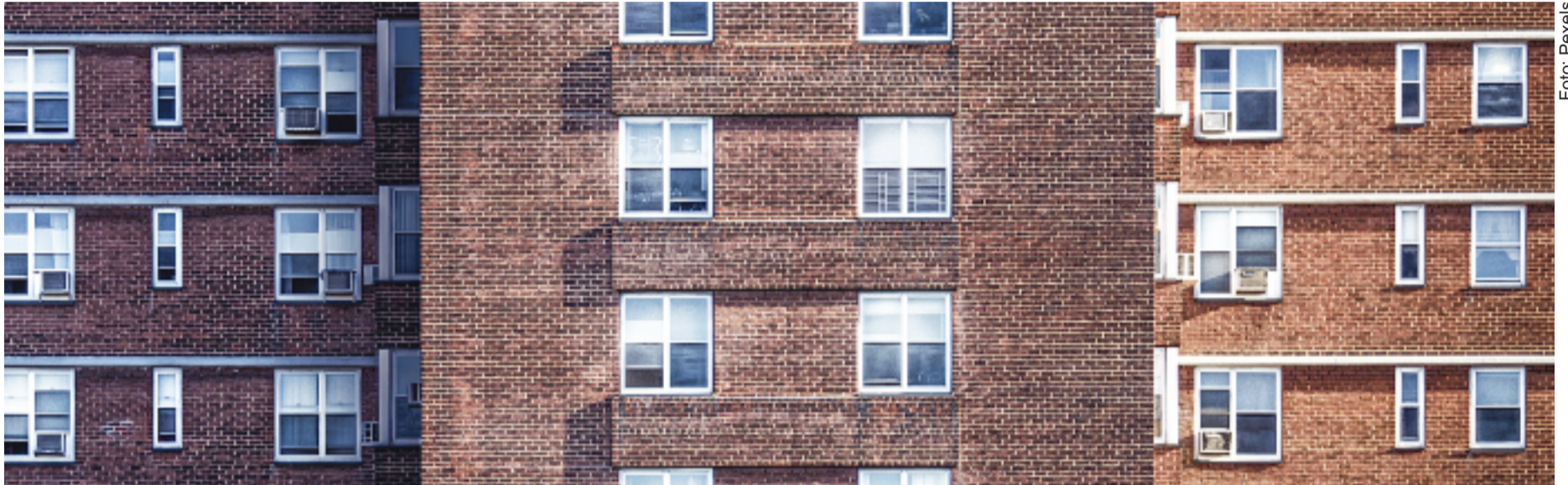

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eterns, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Sigui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornar-los. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@txellfeixas: Iran: el règim condemna a 10 anys i mig de presó dos joves de 21 i 22 anys per ballar a l'anomenada –irònicament– plaça de la Llibertat.

@PunsodaRicart: No us passa que per hores que dediqueu als nens sempre us sembla que no són prou? La necessitat d'amor dels humans és infinita.

@EstelSole: L'amor també és fer la truita a la teva parella tal com a ell/a li agrada, malgrat que a tu t'agradi ben al revés de com li agrada a ell/a.

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d'altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d'una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichevitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d'un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l'Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d'aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l'àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l'hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L'exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l'Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d'un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer

una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d'altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l'àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d'aquesta força són els 114 mitjans en català que l'AMIC té a l'àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l'exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d'aquestes més de 90 capçaleres és un tros d'història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d'una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l'editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d'una òptica metropolitana. I un d'ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n'és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l'Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l'acte van visitar atentament l'exposició. Cadascú s'acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l'àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d'aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l'Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

Esquerra de l'Eixample

líniaeixample.cat

1 de febrer del 2023

Memòria | Volen crear un arxiu fotogràfic del barri

La Casa Golferichs, l'Espai de fotografia Francesc Català-Roca i Camí Amic volen crear un arxiu fotogràfic digital de l'Esquerra de l'Eixample. Fins al 17 de març, els veïns hi poden enviar fotografies preses al llarg del segle XX.

Les obres de pacificació d'Entença començaran el dia 20

URBANISME ▶ Les obres per pacificar el carrer Entença entre la Gran Via i l'avinguda Roma començaran el 20 de febrer, segons han confirmat fonts de l'Ajuntament a *Línia Eixample*. Després de patir diversos retards, en menys d'un mes començarà la primera fase dels treballs, que consistirà a eliminar un carril de circulació i a substituir-lo per aparcaments de bicis i motos, parades de Bicing, càrrega i descàrrega i contenidors. Més tard, però abans de l'estiu, es pacificarà l'entorn de l'Escola Joan Miró, amb mobiliari i jardineria.

El projecte de pacificació d'Entença va ser escollit als pressupostos participatius de l'Eixample l'any 2021. Ara que som al 2023, les entitats promotores d'aquesta proposta veuen amb indignació com la seva petició no deixa d'acumular retards. En un comunicat emès dijous passat, van recordar que l'Ajuntament els havia dit feia uns mesos que "la licitació del projecte provisional estava a punt d'arribar i que a principis de

Cartells a l'Escola Joan Miró reclamant les obres. Foto: Twitter (@MiroAmpa)

2023 tot estaria llest per començar les obres". Una promesa que de moment no s'ha complert.

Les entitats asseguren que l'argument de Barcelona d'Infraestructures Municipals (BIMSA) és que "hi ha hagut problemes amb l'adjudicació de l'obra". Ho van explicar en l'escrit signat per les associacions de famílies d'alumnes de les escoles Joan Miró, Entença i Xirinacs, així com la llar d'infants Àgora i l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. També van denunciar "una manca de voluntat política" per fer re-

alitat la proposta. De fet, creuen que, des del principi, "les obres no han estat ben vistes per Mobilitat ni prioritàries per a l'Ajuntament". "N'estem ben tips que s'ignori la salut i la seguretat dels nostres infants", lamentaven les cinc entitats en el comunicat.

"Entenem el malestar i la frustració davant les dificultats administratives en un projecte senzill que no ha complert el calendari inicial", admeten des del Districte. Tot i això, diuen que el seu "compromís de tirar endavant l'actuació és ferm".

El primer desnonament de la Casa Orsola, el 14 de febrer

HABITATGE ▶ El 14 de febrer: aquesta és la data en què s'ha programat el primer desnonament de la Casa Orsola, tal com va anunciar dimecres passat el Sindicat de Llogateres. El primer veí d'aquesta finca de l'Esquerra de l'Eixample que s'enfrontarà a un desallotjament serà Josep Torrent, que també va ser el primer dels llogaters a anar a judici, el passat 9 de gener, per estar fora de contracte.

El sindicat que defensa els veïns d'aquest edifici, situat a la cruïlla entre Consell de Cent i Ca-

làbria, lamenta que la propietat, el fons Lioness Inversions, s'hagi oposat a la negociació col·lectiva. També recorden que en Josep no ha deixat de pagar el lloguer, tot i que el seu contracte va vèncer el maig de l'any passat.

SUPORT DEL PLE

El ple de l'Ajuntament va aprovar divendres passat una proposició dels comuns que instava Lioness Inversions a negociar amb els veïns la renovació dels contractes. Hi van votar a favor BComú, PSC, ERC i JxCat; la resta, en contra.

Veïns de la Casa Orsola presents a l'Ajuntament divendres passat. Foto: ACN

EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE

Vine al

CENTRE

del Centre

EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE · EL TRIANGLE

EL TRIANGLE
El Centre del Centre

Sant Antoni, protagonista del serial

» El barri ha estat l'últim escull per a l'acord entre comuns i PSC sobre el Pla d'usos de l'Eixample
 » Els comuns van decidir retirar la proposta del plenari a última hora per la manca de consens

URBANISME ▶ El Pla d'usos de l'Eixample ha evidenciat encara més l'enfrontament entre BComú i el PSC quan només falten quatre mesos per a les eleccions municipals. Si bé van presentar conjuntament una proposta de regulació el passat dia 12, el PSC se'n va desmarcar cinc dies més tard i va dir que hi votaria en contra. El desacord que va començar aleshores va desembocar en la retirada de la proposta dels comuns del plenari de divendres passat, dia 27, per manca de consens. Aquests últims dies, el centre de les diferències entre socis de govern ha estat sobretot el barri de Sant Antoni.

La tinent d'alcaldia d'Urbanisme, Janet Sanz, va anunciar el dimecres de la setmana passada que els comuns acceptaven excloure tres carrers de la regulació més estricta de la proposta de Pla d'usos: Bailèn, Bruc i Roger de Llúria. Aquesta decisió, segons Sanz, es va prendre després d'atendre les demandes de l'asso-

ciació de comerciants de la Dreta de l'Eixample, Coreixample. El canvi de parer, però, no es va aplicar en l'àmbit de Sant Antoni, fet que va mantenir el PSC en el 'no' a la proposta.

Segons els comuns, el manteniment de la regulació més dura a Sant Antoni compta amb el vistiplau dels veïns i els comerciants del barri. En aquest sentit, tant l'Associació de Veïns de Sant Antoni com Sant Antoni Comerç han expressat públicament aquest posicionament. "Demaneu que els grups polítics es posin d'acord per aprovar un pla a l'Eixample que mantingui a Sant Antoni el que vam acceptar veïns i comerciants l'any 2018", van dir des de l'associació de comerciants divendres. L'AV va demanar el mateix fa uns dies, defensant que volen "diversitat comercial i no monocultiu de bars". Tot i això, tal tenir en compte que al barri hi ha una altra associació de comerciants, Som Sant Antoni, que dis-

Un tram del carrer Comte Borrell pacificat. Foto: Ajuntament

crepa amb aquestes opinions. "Donem suport a la proposta del PSC. El pla a la banda nord del barri ha de ser més lax i donar entrada a una altra tipologia de comerços", defensa Lidia Núñez, presidenta d'aquesta entitat.

MÉS ENLLÀ DEL BARRI

Fora del barri, és clar, el serial del Pla d'usos també ha provocat reaccions de tota mena. El Gremi de Restauració, per exemple, s'opo-

sa a la proposta dels comuns i va demanar que no es presentés al plenari al·legant la manca de consens. En canvi, a nivell veïnal, la història és una altra. La Coordinadora d'Associacions de Veïns de l'Eixample (que aplega les cinc AV del districte) va fer un comunicat el dia 20 exigint que tirés endavant el projecte dels comuns, com també la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) aquest mateix dimarts.

TERCERA VIA?

Per la seva banda, el grup municipal d'ERC va proposar dilluns un camí alternatiu per aconseguir el consens. Com que el motiu de discrepància principal és Sant Antoni, els republicans van suggerir crear una "disposició addicional" que permetés revisar l'affectació del Pla d'usos en aquest barri al cap d'un any des de la seva entrada en vigor. Si això s'acceptés, ERC hi votaria a favor.

**Dimecres 15 de febrer
a les 18:00 h**

Organitza:

Conversa amb
Ernest Maragall
Candidat d'ERC
a l'alcaldia de Barcelona

**La ciutat metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

La Casa
dels **Barris**

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El palau més eclèctic de Puig i Cadafalch

EIXAMPLE/ Tot el protagonisme del Quadrat d'Or se l'emporten la Pedrera, la Casa Batlló, la Casa Amatller o la Casa Lleó Morera, però hi ha moltes obres modernistes en aquell quadrat no tan conegudes i igual d'importantes per a la història de Barcelona. Una d'elles és el Palau del Baró de Quadras (Av. Diagonal, 373), l'actual seu de l'Institut Ramon Llull, i una de les que reuneix més variants estilístiques diferents.

El baró Manuel Quadras va encarregar a Josep Puig i Cadafalch la reforma d'un antic bloc de pisos, però l'arquitecte no va poder resistir-se a fer una reforma integral de l'edifici. Ho va fer entre els anys 1902 i 1903 i el resultat va ser una construcció eclèctica per antonomàsia, que segueix diferents estils arquitectònics tant a l'interior com sobretot a l'exterior.

Combina des de l'estil plateresc propi del nord d'Europa fins al secessionisme vienès, a la façana de Rosselló

La façana principal segueix un estil plateresc que recorda els edificis gòtics del nord d'Europa, on es poden veure flors, escuts heràldics i escultures d'estil medieval, un treball escultòric d'Eusebi Arnau i Alfons Juyol. En canvi, la façana del darrere, que mira al carrer de Rosselló, està dominada

Foto: Ajuntament

per l'estètica del secessionisme vienès, molt més estilitzada i emmarcada en l'estil modernista. A l'interior del palau hi trobem la mateixa voluntat d'eclècticisme: s'hi poden trobar estils tan dispars com el modernisme, el neogòtic i el neoàrab.

EL MILLOR MOMENT DE L'ARQUITECTE
Els barons de Quadras, Manuel Quadras i la seva dona, Joana Anna Veiret i Xipell, ja sa-

bien que podia passar, perquè Puig i Cadafalch era un dels grans arquitectes del moment, al costat d'Antoni Gaudí i de Lluís Domènech i Montaner, i el seu geni anava molt més enllà dels encàrrecs que li feien. La comanda li va arribar, a més, en el millor moment de la seva carrera. Havia enllestit la Casa Amatller, el Palau Macaya i el Palau Serra (seu actual de la Diputació de Barcelona) i ja tenia al cap les pròximes grans

obres, la Casa Terradas i la fàbrica Casarmona (actual CaixaForum). Posteriorment, encara va construir la plaça d'Espanya i va ser un dels artífexs de l'Exposició Internacional de Barcelona, el 1929.

Tot i l'ample repertori, la Ruta del Modernisme reserva un espai per al Palau Quadras, un bon exemple de la llibertat creativa que tenien els arquitectes durant el Modernisme.

Fes un viatge en el temps des del cor del barri del Putxet

SARRIÀ - SANT GERVASI/ El barri del Putxet és avui part d'un districte i d'una ciutat bulliciosa, però hi va haver un temps en què era el lloc d'estiueig preferit de la burgesia catalana. Encara ara hi queden vestigis d'aquest passat i és divertit descobrir-los passejant per diferents carrers del barri.

Tot va començar a les acaballes del segle XIX, un temps en què els propietaris de la Barcelona industrial es van fer construir torres envoltades de jardins majestuosos amb una verdor que sobresortia entre els enreixats. Tot aquell ambient, i aquells diners, es poden sentir en veure les edificacions d'aquella època que encara queden a la zona a tocar del cor de l'antic Putxet. Algunes torres encara conserven un dels símbols d'aquella època, la torratxa, com la del número 21 del carrer de Cadis. Són antigues talaies que els propietaris es feien construir per poder veure el mar des de casa.

Si anem cap al carrer del Putxet, descobrirem una de les joies del barri, l'antiga finca de la família Bertran i Musitu, tan extensa que va ser coneguda durant molts anys com el "bosc Bertran".

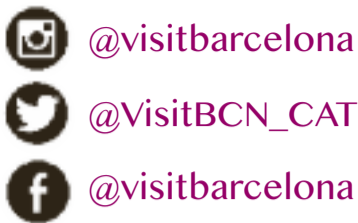
Foto: Ajuntament

Una casa molt racional al barri de Vallcarca

GRÀCIA/ La racionalitat també pot ser molt bonica, i la Casa Barangé (Pl. Mons, 4) és una bona mostra d'això. Aquesta casa cúbica dissenyada per Ricard Churruga és una veritable joia del racionalisme i un dels exponentes del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània, conegut popularment com el GATCPAC, un col·lectiu que va impulsar a Barcelona les idees d'avantguarda que Le Corbusier o l'Escola Bauhaus van popularitzar a Europa durant els anys trenta del segle XX.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Una masia catalana tradicional que amaga un passat romà

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Ca l'Armera, també coneguda com a Can Ros o fins i tot com a Can Peguera, és un recordatori que Barcelona i Sant Andreu no han sigut sempre urbans i industrials. Els seus orígens es remunten al segle XVI, tot i que aquella primera edificació va ser enderrocada el 1714. L'edifici actual és posterior a aquella època, però gràcies a la seva bona conservació ens permet fer-nos una idea de com eren les grans masies que dominaven Barcelona abans de la Revolució Industrial.

La masia és un edifici de planta quadrada, obert als quatre vents, compost de planta baixa, planta pis i golfes. Hi trobem també un cos de galeries i una capella. A l'interior encara podem admirar la decoració original del segle XVIII, i s'hi conserven eines i paraments agrícoles de l'època. No només

és un dels darrers vestigis agrícoles de la ciutat, sinó que també és un dels llocs més apropiats per descobrir com era en realitat la Barcelona preindustrial.

SALVADA PER LA FAMÍLIA ROS

Ca l'Armera estava situada en un lloc estratègic, al camí que conduïa des d'Horta fins a Sant Martí de Provençals. Se la coneix com a Can Ros per un dels seus últims propietaris, Ignasi de Ros i de Puig, que la va convertir en punt de referència econòmic i social a Sant Andreu fins al 1952.

La família Ros és, a més, la responsable que avui encara puguem admirar la masia, perquè quan van vendre les setze hectàrees i mitja al Patronat dels Habitatges del Congrés Eucarístic, amb l'objectiu de construir-hi

habitatge obrer, van exigir que es respectés el perímetre de la masia.

En la nova urbanització de l'espai es van fer 2.729 habitatges i 258 locals comercials, però es va preservar l'edificació original.

ORÍGENS ROMANS

L'any 1955, durant unes obres al carrer Cardenal Tedeschini, al davant de la masia, es va descobrir que els seus orígens podrien ser encara més antics. Sota terra es van trobar unes sitges plenes de material ceràmic, que va ser identificat com a ibèric i romà. Això fa pensar que aquesta masia, que va ser un punt clau des del segle XVIII fins als anys cinquanta del segle XX, podria haver estat un punt de referència agrícola ja des de l'època en què els romans dominaven Barcelona.

Horta-Guinardó

La casa del Baró de Sant Lluís

La masia de Can Baró (Pl. Can Baró, 1-3), al vessant sud del turó de la Rovira, acull una escola de barri en un entorn dens i urbanitzat al Guinardó, però fa uns quants anys era una construcció aïllada que dominava els amplis terrenys adjacents. Parlem, com a mínim, de l'any 1674, la data que figura en una llinda de pedra a la façana de la masia i que ens recorda el passat de la finca.

És un mas de planta basilical i coronament en corba. Té tres plantes amb golfes. A la façana, simètrica, hi ha tres balcons al primer pis i tres finestres al segon. Blocs de pedra escairats decoren les obertures i sobresurten de la façana. A les golfes ja no queden les finestres originals. Al seu lloc hi ha un rellotge de sol que presideix la façana. L'edifici està catalogat com a bé amb elements d'interès.

URBANITZACIÓ DE CAN BARÓ

El nom de Can Baró li ve de finals del segle XVIII, quan el propietari, Josep Pascual de Pascali, va rebre el títol de baró de Sant Lluís, quan era ambaixador de l'Estat a Suïssa. La masia, la finca i l'entorn es van transformar definitivament pels volts del 1869, quan el propietari d'aleshores va engegar un projecte d'urbanització que va donar origen a l'actual barri al voltant del mas. Tots els terrenys del voltant van ser expropiats a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Foto: Ajuntament

Una església, tres masies i molta memòria viva, tot al mateix parc

Foto: Ajuntament

SANT MARTÍ/ El parc de Sant Martí és un reducte de pau en un districte que va a cent per hora. També aporta un toc rústic i agrícola que s'agraeix, ara que tot sembla girar entorn de l'economia digital. Els tarongers i les oliveres són un recordatori del passat agrícola del barri, com també ho són les masies o fins i tot l'església de Sant Martí de Provençals, ubicada dins del recinte.

Però els veïns, particularment els més joves, coneixen el parc per la gran oferta d'activitats esportives i de lleure que es poden practicar al llarg de l'espai. Compta amb una plaça pavimentada on es pot jugar a pilota i diferents pistes públiques de jocs. Els visitants que busquen més tranquil·litat s'acostumen a refugiar vora l'estany i a les zones més ombrejades.

La vegetació del parc és prou abundant i molt variada, principalment mediterrània, i inclou àmplies zones de gespa i àrees ombrívols poblades d'arbres: xiprers, oms, pollancre i verns.

L'església de Sant Martí de Provençals és un vestigi del passat que dona fe de la llarga història d'aquest barri. De fet, el temple és una reconstrucció feta entre els segles XV i XVII, però els orígens de l'antiga vila són molt més antics.

Ca l'Arnó, Can Planas i Can Cadena, les tres masies que completen el conjunt, són ara equipaments públics al servei del barri: la primera és una ludoteca; la segona, un centre d'acolliment per a persones sense sostre; i la tercera, un centre agrícola que disposa d'un hort urbà i d'una granja.

Una plaça envaïda pels coloms

» A la plaça Catalunya hi ha uns 200 coloms que s'hi estan de forma permanent, segons l'Ajuntament
 » Aquests ocells s'han convertit en una atracció més per als turistes, que els alimenten i s'hi fan fotos

Anna Utiel
 LA DRETA

A les xarxes socials, i especialment a TikTok, està de moda el verb *romantitzar*. Romantitzar la rutina, romantitzar el cafè del matí amb els ulls plens de lleganyes o romantitzar el teu pis de quaranta metres quadrats en una gran ciutat. Però els turistes de Barcelona han anat més enllà i han decidit romantitzar fins i tot els coloms, altrament coneguts com les rates de l'aire.

Per comprovar-ho, només cal passar una estona a la plaça Catalunya, un espai emblemàtic totalment envaït per aquesta espècie. "Són tan macos i tenen uns colors tan bonics", diu l'Amani, una turista de Dubai mentre es fa fotos completament envoltada de coloms. La seva parella, en Sam, espanta els ocells perquè volin de cop i la publicació d'Ins-

tagram quedi més maca. Aquesta subtil tècnica és repetida amb freqüència per les desenes de turistes que hi ha en el mateix moment a la plaça. El resultat és una bandada de coloms sobrevolant els caps dels vianants a molt poca distància, una situació no apta per a escrupolosos.

La fascinació pels coloms que mostren els turistes és sorprenent. S'asseuen al mig de la plaça per envoltar-se'n, els donen menjar i allarguen els braços perquè els ocells s'hi recolzin. Hi ha molts nens petits fent el mateix, amb els seus pares observant encantats l'escena. "Ens agraden molt", afirma la Maryam, una turista algeriana acompanyada de la seva filla petita.

La Victoria i el Cristian, de Sevilla, donen les restes d'un entrepà de pernil a uns quants coloms que acaben reposant al braç d'ella. "Potser a la meua ciutat això em faria angúnia, però aquí em fa gràcia", admet la noia.

Turistes fent-se fotos amb els coloms de la plaça Catalunya. Foto: Anna Utiel

UNS 200 COLOMS FIXOS

La plaça Catalunya té una població fixa d'uns 200 coloms, segons calcula l'Ajuntament. Aquesta elevada xifra és encara més alta durant la nit, quan hi acudeixen coloms d'altres punts de la ciutat atrets per les restes de menjar que deixen "turistes, alimentadors i venedors ambulants", detallen des del consistori.

Per mirar de reduir-ne la presència, en aquest indret tan cèntric s'han instal·lat quatre dispensadors de pinso anticonceptiu que han de permetre frenar la reproducció dels coloms.

Aquesta superpoblació, però, és un problema que també afecta la resta de barris i districtes. Mentre que la densitat de coloms considerada tolerable en una ciu-

tat és d'entre 300 i 400 exemplars per quilòmetre quadrat, l'Ajuntament estima que a Barcelona és d'entre 1.300 i 1.700. Segons l'últim cens, n'hi ha 103.226.

En aquest context, en els últims anys s'han posat en marxa campanyes de conscienciació perquè la ciutadania no alimenti els coloms, si bé és una pràctica permesa i, per tant, no sancionable.

NECESSITEM ALIMENTS

BÀSICS PER CONTRIBUÏR

A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE

163 MIL PERSONES

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

líniaeixample

bancdelsaliments.org

Conversa amb Ernest Maragall

» Espai Línia acollirà dimecres 15 de febrer a les 18:00h una conferència del candidat d'ERC
 » L'acte s'emmarca en el cicle *La ciutat metropolitana: progrés i futur* que organitza el Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

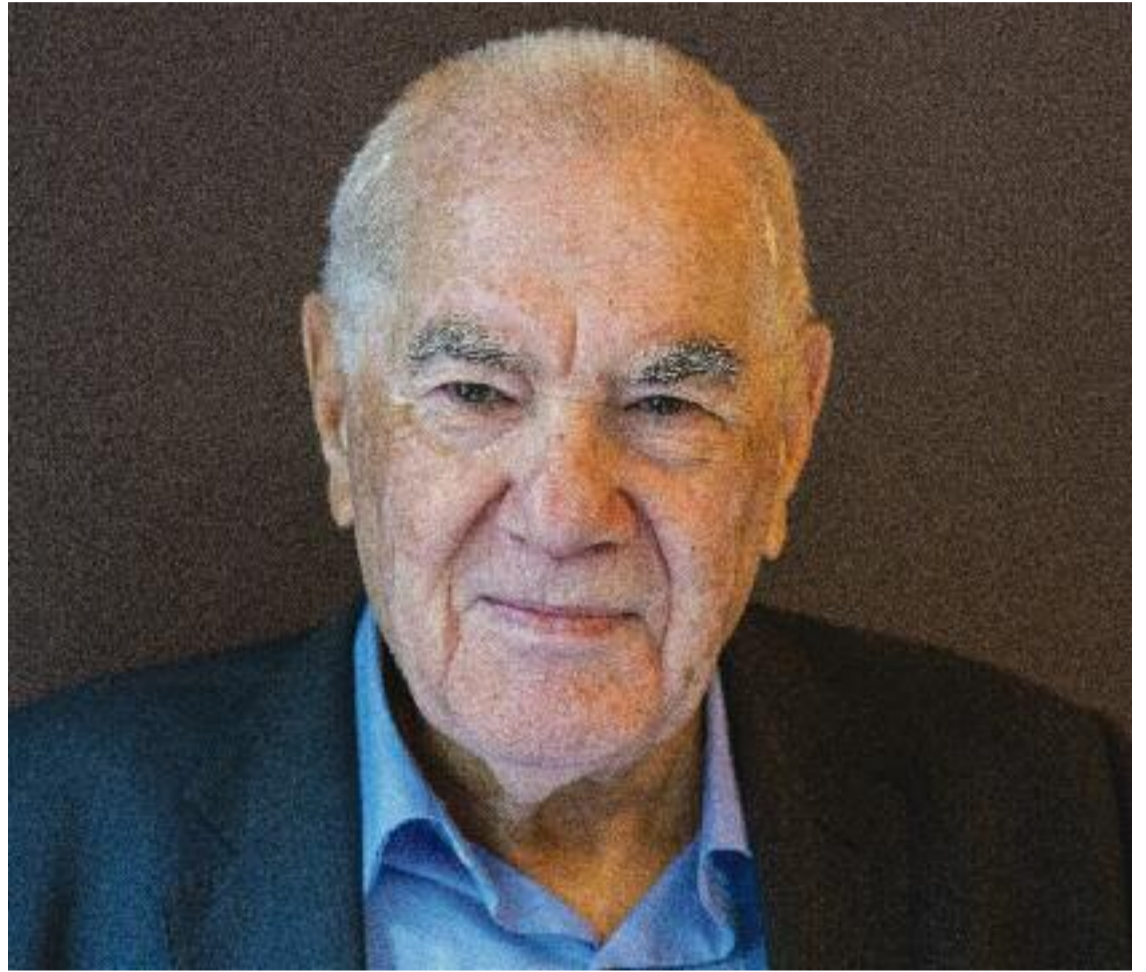
És en aquest context que s'emmarca la conversa amb el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Ernest Maragall, que tindrà lloc dimecres 15 de febrer a les 18:00h a Espai Línia (**carrer Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metro-

polità, i hi haurà torn obert de preguntes al final. La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de la capital barcelonina, però amb el prisma global de l'àrea metropolitana.

El cicle de conferències va estrenar l'any amb Jaume Collboni, candidat del PSC a l'alcaldia de Barcelona, el 16 de gener, i amb Antonio Balmón, alcalde de Cornellà i vicepresident executiu de l'AMB, el 18 de gener.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.

Ernest Maragall, retratat pel Línia. Foto: Juan Cabré

línia

20 edicions de proximitat
 Districtes de Barcelona · L'Hospitalet
 Barcelonès Nord · Baix Llobregat
 Baix Maresme · Vallès

liniaarxa.cat

Vols anunciar-te?
 686 429 517
publicitat@comunicacio21.com

Sagrada Família

líniaeixample.cat

1 de febrer del 2023

Santa Eulàlia | Sorteig per entrar a la Sagrada Família

La basílica de la Sagrada Família celebrarà Santa Eulàlia els dies 11 i 12 de febrer amb dues jornades de portes obertes de les quals podran gaudir els afortunats que surtin premiats del sorteig de 9.000 entrades que ja s'ha posat en marxa.

El comerç de l'avinguda Gaudí espera una reforma ambiciosa

URBANISME ▶ “L'avinguda Gaudí és única perquè té dues icones modernistes a cada punta: la Sagrada Família i l'Hospital de Sant Pau”, apunta la presidenta de l'associació de comerciants Gaudí Shopping, Loreto Almirall. Per això, no entén que estigui “deixada de la mà de Déu”. Almirall creu que la solució per a aquest carrer —on hi ha la majoria dels establiments associats a l'entitat que presideix— passa per una reforma ambiciosa. I ja hi estan treballant.

“Compartim els mateixos neigs que els comerços d'altres zones, com els problemes de neteja o la deixadesa de la vegetació, però cal anar més enllà”, assegura Almirall. En aquest sentit, Gaudí Shopping ha rebut el suport d'alguns grups municipals, com és el cas de Junts. Biel Figueras, conseller d'aquest partit a l'Eixample, assenyala el “mal estat” del paviment, de la font de davant del Sant Pau o dels fanals modernistes de l'avinguda, però també parla d'una mancança més global. “L'avinguda Gaudí no es pot crear en

L'avinguda Gaudí. Foto: Vicente Zambrano González/Ajuntament

línia recta sense interrupcions”, diu, fent referència al fet que la travessen tres cruïlles. En aquest sentit, creu que es podria estudiar una opció que permetés “coordinar els semàfors” i facilitar el pas als vianants.

ALS PLANS DE L'AJUNTAMENT Almirall afirma que Gaudí Shopping té el suport de l'Ajuntament en la seva voluntat de remodelar l'avinguda. De fet, considera que és al consistori “a qui més li hauria d'interessar aquesta reforma”.

Des de l'Ajuntament recor-

den que el projecte de la futura superilla de la Sagrada Família ja contempla “consolidar” l'avinguda com a eix verd. També asseguren que s'han recollit les demandes dels comerciants pel que fa a la millora de la “connectivitat” d'aquesta zona, així com l'interès d'impulsar-hi una “àrea de promoció econòmica urbana (APEU)”. De la mateixa manera, estan estudiant la possibilitat de substituir el paviment de la rambla central que està “malmès”. Això sí, hauria de ser de cara al pròxim mandat.

El moment dolç de l'actriu Vicky Luengo, criada al barri

CULTURA ▶ L'actriu Vicky Luengo va néixer l'any 1990 a Palma, a Mallorca, però va créixer al barri de la Sagrada Família. Hi va viure durant la major part de la seva infantesa i tota l'adolescència, dels 4 als 18 anys. I això ha de ser un motiu d'orgull per al barri, ara més que mai. L'artista està vivint segurament el moment més dolç de la seva carrera. El seu paper protagonista a la pel·lícula *Suro*, l'òpera prima de Mikel Gurrea, ja li ha valgut la màxima distinció del cinema català, el Premi Gaudí a la

millor protagonista femenina. A més, ha estat també nominada al Goya a millor actriu protagonista pel mateix treball. La festa del cinema espanyol se celebrarà aviat, l'11 de febrer, moment en què Luengo sortirà de dubtes i sabrà si es corona amb aquest guardó. La jove vinculada a la Sagrada Família comparteix nominació amb quatre actrius de renom: Marina Fois (per *As bestas*), Laia Costa (per *Cinco lobitos*), Anna Castillo (per *Girasoles silvestres*) i Bárbara Lennie (*Los renglones torcidos de Dios*).

Vicky Luengo amb el premi Gaudí a la millor actriu. Foto: Jordi Borràs/ACN

Cru Roja

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

900 104 971

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta (individual)

33€ Set cuina (5 persones)

20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres.

* L'import íntegre [3€ IVA incl] del missatge es destinarà a Cru Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Set veus que en fan una de sola

» El grup de veus masculines Ensablats assaja cada dijous al Casal Transformadors del Fort Pienc
 » De moment el formen set amics d'entre 33 i 54 anys que s'han convertit en una "família escollida"

Anna Utiel
EL FORT PIENC

És dijous a la tarda i això vol dir que toca assaig. L'Alberto i el Víctor, veïns del Fort Pienc, es troben a l'entrada del Casal Transformadors i pugen a la segona planta, a la sala que s'ha convertit en el punt de reunió setmanal del cor de veus masculines Ensablats. La resta de companys van arribant i les bromes són una constant: de seguida queda clar que aquí regna el bon rotllo. Per ara, el grup el formen set homes d'entre 33 i 54 anys, tot i que els agradaria arribar a ser-ne deu. Però no més que això. "El nom d'Ensablats ve del concepte *ensemble*, que és una formació musical més petita que un cor", matisa l'Alberto.

El director, Luc Olivier, és francès, com també ho és un dels cantants, en Jean Michel. En Nacho és madrileny, el Bruno és ar-

gentí i avui ha vingut a provar en Ricardo, un noi portuguès que coneix l'Alberto de l'equip de rem de les Panteres Grogues. Són un grup d'amics diversos i cadascú té les seves inquietuds, però tots en comparteixen una: la música.

De fet, la majoria havien coincidit en altres formacions i fa cosa d'un any i mig van voler crear-ne una de nova on se sentissin com a casa. "La voluntat és que hi hagi aquesta sensació de família escollida", diu en Víctor. El baríton del grup creu que Ensablats és i ha de ser "un espai relaxat on aprendre", i en cap cas convertir-se en un motiu d'estrès. En la mateixa línia, l'Alberto assegura que, per a ell i segurament per a tots els companys, l'assaig dels dijous "és una de les alegries de la setmana".

Aquest bon ambient es fa notar també a l'hora de cantar. Perquè un cor funcioni, defensa l'Alberto, cal que totes les veus estiguin, precisament, "ensambla-

Un assaig del cor Ensablats al Casal Transformadors el Fort Pienc. Foto: Línia Eixample

des". "Sobre una mateixa partitura, no tots cantem el mateix. Cadascú té el seu to i, per tant, canta una versió diferent de la cançó. És quan se solapen totes les veus que es construeix el resultat final. Això és el que és maco", resumeix un dels tenors d'Ensablats.

Així, sota les ordres d'Olivier i al compàs del seu piano, entonen el *Rule the World* de Take That, però també s'atreixeixen amb *Qué festín* de Lumière, l'entranyable

canelobre de *La Bella i la Bèstia*, i amb tantes altres cançons.

LA MÚSICA MILLORA EL MÓN
 "La música és una eina per fer el món millor. Ho creiem de veritat", afirma l'Alberto. Per això han fet servir les cançons per reivindicar, per exemple, l'Orgull LGTBI, un col·lectiu del qual formen part gairebé tots els membres del grup. "No és el que ens defineix com a formació, però és un tema que ens

toca personalment i, sempre que hi puguem aportar alguna cosa, ho farem", resumeix en Víctor.

Amb el mateix criteri, s'impliquen en activitats del barri que organitza el Casal Transformadors per compartir el valor positiu de la música amb veïns que potser ho necessiten, com ara la gent gran. També ho fan com a agraïment al casal. "Ens han encoratjat molt a fer coses i han estat un estímul per a nosaltres", reconeixen.

No hi donis més voltes.

Millors assegurances a millors preus a Fénix Directo

TERCERS
 des de
200€

Citroën DS4 1.6 VTI 120 Design SP 120CV.
 Preu anual orientatiu amb bonificació.

Truca al
902 44 76 44

FÉNIX DIRECTO

Segur que sí

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona vol ser la capital del comerç de proximitat

Foto: Ajuntament

d'un model de ciutat europea amb barris revitalitzats, capaços de preservar una manera de viure més sostenible i allunyar-se de la desertització comercial, que amenaça les ciutats europees.

Tot i que no hi ha una decisió oficial, la regidora de Comerç s'ha mostrat molt optimista

La Declaració Institucional aprovada pel Plenari del Consell Municipal manifesta el compromís de l'Ajuntament per continuar treballant, conjuntament amb els impulsors del sector comercial i amb altres institucions públiques i privades, perquè Barcelona sigui la primera ciutat que aculli la Capitalitat i que, alhora, esdevingui la seu de l'Oficina Tècnica del programa europeu.

La declaració també expressa la voluntat de donar a conèixer al món la qualitat, la innovació i la professionalització del comerç barceloní i de promoure, fomentar i enfortir el model comercial de cara al futur. Un model que es considera una peça clau per a la creació de riquesa i llocs de feina, per a la humanització de l'urbanisme, per generar convivència i seguretat i per vertebrar la mateixa ciutat.

Europa

El Parlament Europeu ha aprovat la proposta presentada per Barcelona Comerç i Vitriures d'Europe per crear la Capital Europea del Comerç de Proximitat. Ho ha fet en un acte solemne celebrat a Estrasburg, i el Plenari del Consell Municipal de Barcelona ha aprofitat l'avinentsa per demanar públicament que la ciutat sigui la primera seu d'aquesta

iniciativa. De moment, no hi ha una decisió oficial, tot i que la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, s'ha mostrat optimista sobre aquesta possibilitat.

Inspirada en la Capitalitat Europea de la Cultura, aquesta proposta busca que anualment una ciutat diferent aculli accions divulgatives per reivindicar la importància d'aquesta activitat. L'objectiu final és promoure el comerç al detall i local i contribuir a la conscienciació

col·lectiva de la seva importància econòmica i social en tots els països que formen la Unió Europea.

Els eurodiputats promotors de la iniciativa destaquen que la manca de comerç de proximitat pot contribuir a la degradació social, econòmica i física dels centres i districtes urbans i, fins i tot, desembocar en un cercle viciós de deteriorament de la seguretat. Per als impulsors, la Capitalitat contribuirà a assegurar la supervivència

Quatre mercats de Barcelona instal·len caixers automàtics com a prova pilot

Mercats

Des d'aquest mes, quatre mercats de Barcelona disposen d'un caixer automàtic per als usuaris que necessitin treure o ingressar diners al seu compte corrent. Es tracta d'una prova pilot de l'Ajuntament per combatre la desertització bancària, és a dir, la manca de caixers als carrers de la ciutat, i s'emmarca en un pla més ambiciós que preveu la instal·lació, abans de finals d'aquest any, de 161 caixers repartits pel territori.

Els mercats són un dels espais escollits per ubicar-hi els caixers, per la seva proximitat als veïns i als punts de trobada comercials. De moment, s'ha activat la prova pilot en quatre equipaments: el del Besòs, el

de Sants, La Llibertat i Sant Antoni. Durant un any es comprovarà el bon funcionament de la mesura i, si s'escau, s'ampliarà a altres emplaçaments.

La iniciativa és fruit d'un conveni entre l'Institut Municipal de Mercats i el Banc de Santander, que és qui aporta els terminals. Els aparells, a més, permeten l'ingrés d'efectiu als comerciants, que ja no hauran de sortir del mercat amb la recaptació a la butxaca. L'empresa també ha facilitat dispensadors que permeten el canvi de bitllets per monedes.

Segons l'Ajuntament, l'objectiu de l'acord és que el 100% dels barris tinguin accés als serveis financers, ja que, ara mateix, un terç de les persones més grans de 75 anys no poden utilitzar la banca electrònica.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Impulsant l'alimentació sostenible i responsable

Sostenibilitat

El passat 17 de gener, l'auditori del Parc Tecnològic de Barcelona Activa va acollir la primera trobada d'entitats beneficiàries del programa *Impulsem el que fas*, una línia d'ajuts per dinamitzar el teixit socioeconòmic dels barris i districtes que en sis anys ha injectat 17 milions d'euros en 807 projectes. En aquest procés han participat prop de 5.000 empreses i més de 20.000 persones, el 50% en risc d'exclusió social.

Molta gent va acostar-se a l'auditori per a la celebració, però les autèntiques protagonistes de l'acte van ser les 540 entitats impulsores de projectes dirigits a aconseguir un canvi de model de consum més responsable i garantir una alimentació sana, justa i sostenible a la ciutat. El resultat són 122

projectes finançats que han impulsat l'alimentació sostenible i el consum responsable a Barcelona.

Les entitats van aprofitar l'acte per fer una reflexió sobre la feina feta i valorar públicament la iniciativa, que ha permès teixir connexions amb altres entitats que tenen finalitats comunes. Un bon exemple n'és Keras Buti, una cooperativa de consum per a la distribució i venda de productes agroecològics i de proximitat que treballa per reconnectar Barcelona amb el parc agrari del Baix Llobregat i que gràcies al programa ha pogut impulsar un node de distribució al barri de la Marina i, finalment, obrir la botiga agroecològica i espai comunitari. Ho ha pogut fer gràcies als contactes fets a través d'*Impulsem el que fas* amb el teixit econòmic i social del barri.

Una altra entitat que va reivindicar-se va ser la cooperativa d'innovació social Tar-puna, que va voler fer èmfasi en el suport tècnic i l'acompanyament rebut al llarg de tot el procés. Els seus responsables també van destacar la bona acollida que reben les propostes innovadores, com la iniciativa que van presentar de gestió descentralitzada de la matèria orgànica.

La jornada també va servir per descobrir molts altres projectes, com les comunitats educatives i productores locals de l'Assemblea de Cooperació de la Pau a Sants, l'escola de consum conscient de l'espai ambiental, l'Aula Gastronòmica del Mercat de Sants, els tallers inclusius de Zero Waste Bcn, el Menjador de Ca la Rosa o la Xarxa Agroecològica de Menjadors Escolars de Catalunya, entre altres.

EN PRIMERA PERSONA

“Volem que el barceloní de tota la vida torni al Gòtic”

Joan Mach
Granja Dulcinea
(Petritxol, 2)

El propietari de la Granja Dulcinea (Petritxol, 2), establiment associat a Barna Centre, reivindica el comerç de proximitat i demana als barcelonins que no permetin que els turistes els prenguin les tradicions més nostrades, com la de passejar pel barri Gòtic i menjar-se una bona xocolata amb xurros en una granja històrica. El secret per aconseguir-ho és saber triar el millor moment, apunta.

Alguns diuen que el Gòtic està reservat als turistes.

En absolut. Nosaltres tenim clients molt fidels des de fa molt temps. I aquest any hem observat que torna a venir la gent jove, els de vint a trenta anys.

És una bona notícia.

Molt bona. Ara només falta que la resta de gent perdi la por de venir al centre.

Què diu, ara?

Sí, l'excusa que diuen és que més avall de plaça Catalunya no s'hi pot caminar... Però si ells abandonen, cada vegada hi haurà més turistes. Nosaltres reclamem que el barceloní de tota la vida torni a passejar-se pel Gòtic.

Una altra excusa són les cues per accedir als establiments.

El client nacional es concentra als caps de setmana i a les tardes, per això hi ha cues. Però si vens a la granja, per exemple, un dimarts a la tarda o un dissabte al matí, hi trobaràs lloc i hi estaràs perfectament. Només fa falta tenir una mica de picardia per saber quan hi has de venir.

Fotos: Ajuntament

Els comerços de 26 barris podran obrir 30 diumenges i festius enguany

Foto: Ajuntament

Calendari

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han fet pública la llista definitiva de diumenges i dies festius que els comerços de la ciutat podran obrir al llarg d'aquest any. Els dies determinats corresponen a la campanya comercial de Nadal. Són els següents: el 8 de gener; l'1 i el 26 de novembre; i els dies 3, 6, 8, 10, 17, 24 i 31 de desembre.

A més, com a fruit de l'acord per ampliar la delimitació dels dies d'obertura en espais turístics, els establiments comercials que estan inclosos en la Zona de Gran Afluència Turística també podran aixecar la persiana 20 dies entre el 15 de maig i el

15 de setembre. Així ho recull l'acord per ampliar la delimitació i els dies d'obertura comercial en aquesta zona de la ciutat, que també va acompanyat d'un acord social. Aquesta àrea inclou els barris més turístics de Ciutat Vella, l'Eixample o Sant Martí, però també Sants, Hortafrancs, el Poblesec, les Corts, Sant Gervasi-Galvany, el Putxet i el Farró, Vallcarca, el Baix Guinardó o el Poblenou. En aquestes zones, els comerços podran obrir també el 21 i el 28 de maig; els dies 4, 5, 11, 18, 24 i 25 de juny; el 2, 9, 16, 23 i 30 de juliol; els dies 6, 13, 15, 20 i 27 d'agost; i el 3 i el 10 de setembre.

En total, doncs, els establiments comercials de 26 barris de Barcelona podran obrir 30 diumenges i dies festius durant aquest any 2023.

El viatge de Di Bernardini

» Fisioterapeuta del CB Roser i jugador dels sèniors A i B, va deixar Itàlia per estudiar quiropràctica
 » "Quan Juan Hereza em va dir que em mereixia jugar i tenir fitxa, em vaig emocionar", reconeix

Toni Delgado
EL FORT PIENC

"A Itàlia vaig deixar-ho tot, família, amistats i feina, i vaig aterrar a Barcelona en un pis provisional, sense saber ni una paraula d'espanyol i, sobretot, sense un equip on jugar", recorda Jacopo Di Bernardini (Roma, 1990), fisioterapeuta i aler pivot del CB Roser.

Di Bernardini va arribar el setembre de 2021 carregat de somnis i matriculat a la prestigiosa Barcelona College of Chiropractic (Sarrià) per estudiar quiropràctica, ciència de la salut que defensa que "l'estructura, alineació i funció correctes de la columna vertebral són essencials per al bon funcionament del sistema neuromusculoesquelètic".

El romà ja havia complert el seu somni de ser fisioterapeuta d'un equip d'elit, com l'Urania Basket Milano, de la Sèrie A, i també s'havia topat amb la realitat: "Els sous són molt baixos, la feina t'ocupa gairebé tot el dia i hi ha poques jornades lliures perquè

s'entrena per Nadal, Setmana Santa i vacances, i sols preocupar-te també de l'aigua, les tovalloles, el gel, els fàrmacs...". L'experiència, "meravellosa", també el va ajudar a saber que necessitava un canvi en la seva vida.

El bàsquet és la seva gran passió des que, amb 7 anys, va arribar a La foudre, l'equip d'un petit col·legi que es va acabar fusionant amb el Basket Club Casaletto i, més endavant, amb l'APD Vigna Pia. Després de la seva cessió a la Fortitudo Roma, va tornar a l'APD Vigna Pia, on va ser capità del primer equip, va jugar diverses finals i va guanyar un campionat. A Milano ha competit amb el Basketown ASD, el Social Osa Basket i el Polisportiva Varedo Basket, de la Sèrie D, la cinquena categoria.

EMILIANO BONCI

El fisioterapeuta Emiliano Bonci va ser qui li va fer estimar la fisioteràpia: "Va ser molt amable i generós amb mi perquè em va respondre moltes preguntes i em va regalar un munt de consells. Gràcies a ell vaig saber a què volia dedicar-me".

Jacopo Di Bernardini amb una pistola de massatges. Foto: Luca Soldà

A l'entrevista es presenta amb una dessuadora del seu estimat AD Vigna Pia, vermella com els colors del CB Roser. Abans d'iniciar la seva història amb el conjunt eixemplenc es va entrenar un temps amb el SESE: "Quan crec que estaven a prop de fitxar-me, van cessar l'entrenador i amb el nou la meua situació va canviar". El delegat li va donar una llista de contactes i un d'ells era Juan Hereza. El CB Roser tenia força lesionats i el romà va començar a entrenar-se amb el grup.

"Quan en Juan em va dir que em mereixia jugar i tenir fitxa... Em vaig emocionar. Més que companys d'equip, al CB Roser som amics. Una gran família", celebra Di Bernardini, que aquest curs juga sobretot amb el sènior B, de Segona Catalana. Un grup "també espectacular" per als qui ja ha cuinat l'*amatriciana*, plat típic romà, a casa de Sergi Galceran, "el referent i un company increïble i generós".

Com a fisioterapeuta del primer equip [també dona servei a

jugadors i jugadores de la resta del club], l'entrevistat arriba força abans als partits per fer l'embenat als companys i acabar amb el seu abans de començar l'escalfament. "I si em faig mal jo? Sempre els dic que també necesito un servei de fisioteràpia, eh", explica. És una gran bromista.

"Si m'haguessin ensenyat a ser exterior, a driblar i llençar bé, jugaria a la Lliga ACB", comenta, divertit. "El meu tir és bo, però no prou bo. Havia d'haver-lo treballat més quan era nen. Ja era molt alt i em resultava fàcil agafar rebots o fer cistelles. M'ho passava molt bé a la pista, i ara, encara més", afegeix. Ho porta als gens perquè el seu pare, Stefano Di Bernardini, va fer carrera a la Virtus Roma.

Quan pot escapar-se unes hores, es perd amb la seva moto i sense Google Maps, com quan gaudeix del Belvedere Tarpeo, el seu raconet favorit i amagat de Roma. "Està darrere del Campidoglio i et regala una vista preciosa del Foro romano. M'enduc una cerveseta, frueixo del solet i de mi mateix una horeta", conclou, nostàlgic, Di Bernardini.

3a Catalana de futbol				2a de futbol				Classificacions				Lliga EBA			Copa Catalunya de bàsquet		
Equip	PTS	GF	GC	Equip	PTS	GF	GC	Equip	PG	PF	PC	Equip	PG	PF	PC		
1. FC l'Esquerra	42	41	17	1. Penya Esplugues	34	73	16	4. CB Valls	9	1095	1031	1. CB Roser	13	840	680		
2. CF La Romànica	40	51	29	2. AE Les Corts-UBAE	32	55	21	5. FC Martinenc B.	9	1119	1038	2. Manresa CBF	12	838	683		
3. CF Sant Adrià	38	40	12	3. CN Caldes	29	58	23	6. CB Navàs	8	1067	1048	3. Draft Gramenet	10	916	769		
4. FC Can Buxeres	32	34	23	4. CFS Eixample	29	50	24	7. CB Granollers	8	1086	1116	4. AB Premià	10	792	707		
5. UD Montsant	31	38	30	5. Rubí FS	28	53	28	8. CB Roser	8	1009	995	5. CEEB Tordera-Uni G.	7	766	750		
6. Ripollet CF	28	41	30	6. CFS Castellón	25	40	23	9. SESE	7	998	1094	6. CB Samà Vilanova	6	791	854		
Tot l'esport, a liniaeixample.cat				7. InterSala Zaragoza	23	44	35	10. CD Basket Zaragoza	6	934	1017	7. TGN Bàsquet	7	706	701		
				8. FS Ripollet	21	56	38	11. CB Es Castell	5	999	1084	8. Joventut Les Corts	6	804	817		

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

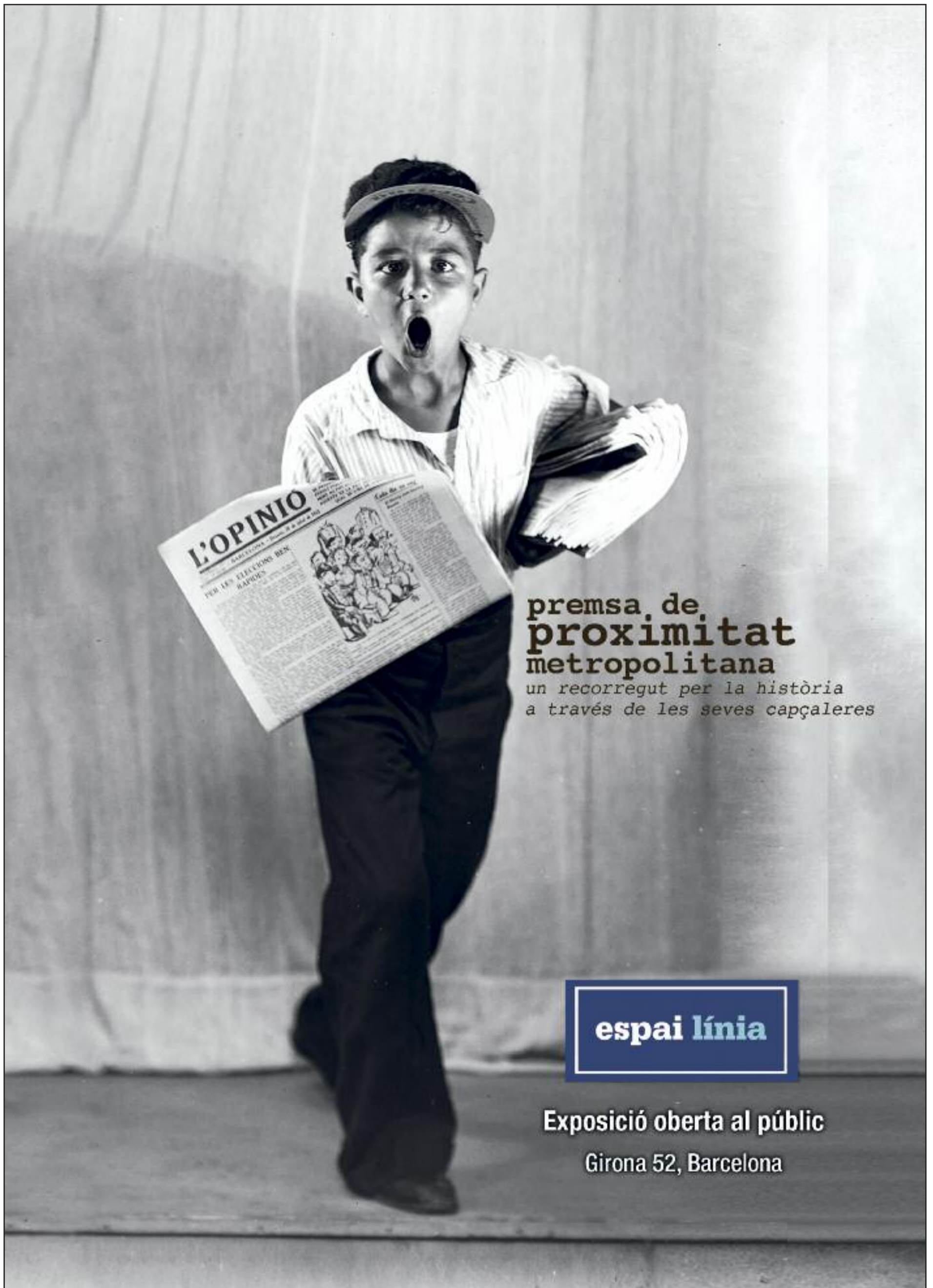
Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

**premsa de
proximitat
metropolitana**
*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic
Girona 52, Barcelona

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

FotoNostrum

El FotoNostrum de Barcelona (Diputació, 48) acull una exposició doble que fa que la visita a aquest centre sigui imprescindible. La mostra doble està dedicada a dos artistes diferents, però que tenen algunes característiques en comú: Robert Doisneau i Joan Alsina (el primer català a tenir obres exposades al FotoNostrum). Alsina presenta el seu projecte *Textures*, amb fotografies de gran format del seu treball sobre la pell humana amb tota mena de materials. D'altra banda, de Doisneau s'exposa *Le Temps Retrouvé*, amb una cinquantena de fotografies del cèlebre artista preses entre 1934 i 1971.

Famosos

Els fans del pòdcast *La Sotana* ja fa anys que gaudeixen del seu humor sense embuts, però el públic general el va descobrir fa menys temps, amb la seva participació a *l'APM?* o a *L'última hora de Catalunya Ràdio*. L'aposta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) per Joel Díaz (Santa Coloma de Gramenet, 1980) va anar a més el setembre passat, quan es va estrenar un *late show* amb ell al capdavant: *Zona Franca*. El programa ha estat un èxit, però, com era d'esperar, ha protagonitzat polèmiques i crítiques, principalment per part de l'espanyolisme. L'última va acabar amb l'acomiadament del col·laborador Manel Vidal, humorista, company de Joel Díaz a *La Sotana* i, sobretot, amic seu. El motiu: un acudit relacionat amb el PSC. La resposta: la dimissió de Joel Díaz (i d'altres integrants del programa, com Magí Garcia, guionista i també *sotano*).

La fitxa

QUI ÉS?

J O E L D Í A Z

ÉS FAMÓS PER...

Ser el còmic català de moda

 Fins ara presentava el *late show* de TV3, Zona Franca

QUÈ HA FET?

Deixar la feina a TV3 per principis

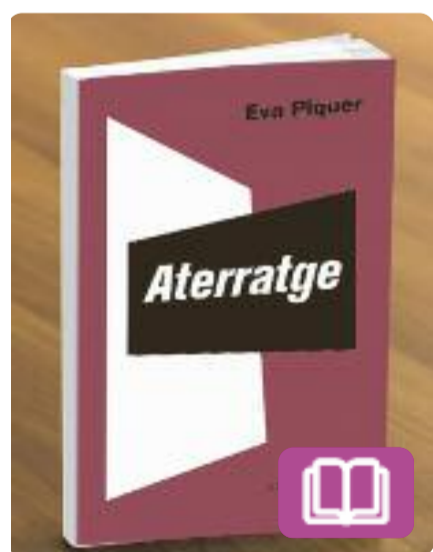
Després que fessin fora Manel Vidal per un acudit

A LES XARXES...

Aplaudeixen i admiren la seva coherència

Les xarxes s'han omplert de missatges de suport cap a ell

Llibres

Aterratge
Eva Piquer

La decisió que pren en aquell cafè és radicalment contrària a la seva manera de fer: sense pensar-s'ho, diu que sí a un viatge amb tres desconeguts. Van a fotografiar-se dins la carcassa d'un avió que va caure el 1973. Era a Islàndia, en una costa de penya-segats continus, i conduïa un pilot inexpert de vint-i-sis anys. No va morir ningú.

Teatre

Asesinato de un fotógrafo
Pablo Rosal

Seguint les pistes d'una misteriosa nota, un detectiu privat recorre la ciutat creuant-se amb una sèrie de singulars personatges, tots ells sospitosos de l'assassinat del cèlebre fotoperiodista alemany Franz Ziegetribe. L'observació i la intuïció guiaran les seves passes. Tota escena d'un crim és una posada en escena.

A la Sala Beckett de Barcelona.

Música

Espurnes i coralls
Mar Grimalt

La cantant mallorquina Mar Grimalt ha debutat amb el disc *Espurnes i Coralls* (Segell Microscopi), en el qual l'autora ha trobat "un univers sonor a partir dels sons de les màquines de la fàbrica de vibrats i pretensats de la seva família", tal com expliquen des de la discogràfica. Aquesta jove artista va guanyar la 14a edició del Concurs Sons de la Mediterrània.

Pelis i sèries

La amiga de mi amiga
Zaida Carmona

Ja tenen 30 anys, però viuen com quan en tenien 20, tot i que ja no tenen edat per convertir-se en joves promeses. Estan enamorades de l'amor, però, en la seva recerca, es destrossen les unes a les altres, equivocant-se d'*exnòvia* a *exnòvia*, de relació en relació. *La amiga de mi amiga* és un joc que comença quan la Zaida, després d'una ruptura, torna a la ciutat.

ESTILS DE VIDA

Creix l'addicció als videojocs

Foto: Freepik

📍 SALUT MENTAL

La Unitat de Joc Patològic i Addiccions Comportamentals de l'Hospital de Bellvitge ha vist com les xifres de consultes relacionades amb l'ús excessiu de videojocs s'han multiplicat des del 2021. En el darrer any s'ha passat del 3,5% al 15,4%. Els especialistes creuen que aquest elevat increment podria ser una més de les conseqüències de la pandèmia. En aquest cas, el confinament en seria la causa directa.

Els videojocs són una distracció saludable, però l'ús abusiu pot provocar un trastorn important. És una realitat clínica que moltes famílies ignoren. Abans de la pandèmia la unitat i altres centres especialitzats ja advertien sobre el creixement progressiu d'aquest problema, però les hores mortes a casa i l'ansietat durant la pandèmia haurien contribuït a agreujar-lo.

Els principals senyals d'alerta són la pèrdua d'autocontrol i l'abandonament d'altres activitats socials, lúdiques i laborals o escolars. "Fins que pacients i famílies no reconeixen que la passió pels videojocs és en realitat una addicció, no acudeixen a les consultes als dispositius assistencials i associacions d'autoajuda, i poden passar mesos", segons Susana Jiménez, cap de la unitat.

Les claus

VIDA SOCIAL

Els infants i joves necessiten fer regularment activitats socials i lúdiques lluny de les pantalles

LÍMITS

Com en qualsevol activitat d'oci, cal establir uns límits diaris: un horari estricte per jugar a videojocs

ESPORT

L'exercici físic és una bona manera de gestionar l'ansietat que tenen els joves i que alimenta l'addicció

VIOLÈNCIA

Si s'enfada violentament quan l'obligues a deixar el videojoc, comences a tenir un problema seriós

Foto: Freepik

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

BRUC

EL TEU MOMENT, EL TEU CLUB

50% FEBRER*

*Consulta condicions a recepció.

ÀCCURA BRUC

Bruc, 122 Barcelona

T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es

www.clubsaccura.es